

Kerecsényi Éva

Talán az éj

Áthajolnak a napok egymás nyakába,
hetek, hónapok taposnak a gázra,
az őrült pörgésben elsikkad a lényeg,
életnek hívod - de valóban megéled?

Várod az éjt, a megváltó órát,
mikor halkul a testben a szívdobbanás,
lassul a légzés, rebben a pilla,
s szemedre száll az ólommadár,
tátott szájjal alszik a város,
szebb napra virradni –álma ez,
holdóriás őrködik a csillagmezőkön,
de kifosztott lelked ki szánja meg?
Ki adja a vissza az ellopott percet,
az elkésett csókot, a megölt időt?
A szerelem oltárán térdre borulva
könyörögve várod a szent hírvívót.

Kerecsényi Éva

Felhőtánc

Hová futtok, ti felhők, fent az égen,
tetszik e könnyed, gondtalan gomolygás,
fény tengerében én is elmerülnék,
hol ölében ringat az égi gondolás.

Lazán libbenő, boldog bárányfelhők,
fittyet hánytok sok kicsinyes ármányra,
felülről tesztek, hogy mit mond a másik,
s nem estek bele elváráscsapdába.

Keringtek körbe körtáncotok lejtve,
szabad lélekkel száguld a gondolat,
egymásért éltek, de nem parancsszóra,
bábuként bennetek senki sem tologat.

Fejetek fogva néztek le a földre,
fehérből szürke lesz- gyászos pillanat,
könnyetek esőként hull a világra,
felsír az ég is, szíve majd meghasad.

Háborúk, harcok, sok kioltott élet,
kizárt, ez lenne a felsőbb akarat,
fogjunk össze egy élhetőbb világért,
hol a békés jelen nem álom marad.

Kerecsényi Éva

Fényhozó

Nem szükségem van rád – akarlak,
s hogy miért, ez szívem rejtélye,
megosztanám veled tereim,
nem az üresség vágyik fényre.

Nem várom el, hogy boldoggá tégy,
szelíd lángja már lobog bennem,
sok mosolycserélős pillanat
örömszakra e lángnyelvekben.

Nem vagy enyém, s nem vagyok tiéd,
de átjárod minden kis sejtem,
tökéletes vagy nélkülem,
a teljesség ragyog szemedben.

Tükröm vagy, talán én is tiéd,
s hogy mit látok, majd elmeséled,
gondolathagymám meghámozod,
minden rezdülésem megérzed.

Kölcsön adod a szemedet, hogy
lélekbugyraimba belássak,
kölcsön adom a hangomat, ha
a boldogság bereked nálad.

Egyedül lenni – harap a nincs,
a bal kéz a jobbot akarja,
nem vagyok elveszett nélküled,
de megremeg jókedvem karja.

Két bolygó voltunk, két égitest,
kik az univerzumban keringtek,
s lett belőlünk tiszta fényfolyó,
hogy beutazhassuk a mindent.

Kerecsényi Éva

Álomfogó

felhők cifrázta égen
is átsüt fényed, hisz
szívedben hordod a napot,
nélküled hideg futkos
az éjszaka hátán,
hiányod lerántja
álompaplanom,
virraszt a szív, az ész,
a láb, a fej,
a kar, mely nem ölel,
hús hajnali derengés
húz fátylat szememre,
s ringat el a tudat,
hogy már itt vagy közel

Kerecsényi Éva

Ennyi

Tudod, mit kívánok?
Mindent és semmit.
Mindent, mi boldoggá tesz,
„semmit”, mi elkeserít.
S mi az a minden?
Fák, fény, ajándék,
erdők és vízpartok,
az út, min hozzád járnék,
lecsorgó könnycsepp,
mit a pillanat varázsol,
mikor érzem, hogy
a szívem szinte
kicsordul magából,
mikor mosolyra húzza
száját a reggel,
mert két türelmetlen
kéz egymást keresve
kulcsolódik össze
a felvirradt mában,
hogy új korona ragyogjon
röpke életük hajában.
Mi az a minden?
az élet áramlása,
naponta felülni
hullámvasútjára,
de rátalálni belül

a holtbiztos pontra,
mely vezet és irányít,
nem az orromnál fogva,
s ha az utolsó betűket
kanyarítja tollam,
"Semmi"
írhasam a könyvborítómra.

Kerecsényi Éva

Papírsárkány

Szélnek eresztett álmok
vagy elröppenő valóság?
Föntről fintorgó
imbolygó jószág.
Szabad és lázadó,
ahogy suhan az égen,
illeg-billeg,
s bár teste törékeny,
ereje hatalmas,
ahogy elbír a széllal,
kergetőznek,
versenyre kélnek,
szabadon repked,
a felhőkkel táncol,
de hozzád tartozik,
s ettől oly bátor,
hisz kezében a madzag,
mi őt megtartja,
szeretefonál,
ami biztonságát adja.

Kerecsényi Éva

Gyöngyhalász

Vagyok mindaz, mit gondolok,
szavakba zárt imádságok,
rímes sorokba rejtőzöm,
nem kunszt, hogy rám találtok.
Keresem magam minduntalan,
érzések, mint útjelző fáklyák
világítják meg, mi rejtve van,
mit szívem fennhangon kántál.
Az vagyok, mi belül dobog,
törékeny testű lélek,
kétségek között lavírozok,
néha magamtól is félek,
világítom sötét oldalam,
egyensúly, mire vágyom,
lélegezni tanítom lelkemet,
hogy igazgyöngyöket halásszon.

Kerecsényi Éva

Ébredj királylány

Lecsorognak a napok az idő arcáról,
elkenődnek a percek, mint ócska szemfesték,
kardodba dőlve ha csak vársz a fásult csendben,
vagy hagyod, hogy összezúzzon a mókuserék,
hiszed, időd végtelen, nem látni a partját,
belemarkolsz, fröcskölnéd, kezedből kipereg,
s koponyád rejtekében mire szikra pattan,
holdbéli táj fogad, kiszáradt, üres meder.

Ébredj királylány, lépj ki a fényre,
szaggassa a szél a báli szoknyád,
aranykoronád ha szívedben hordod,
az élet nem lehet gonosz mostohád.